

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. G.**, zastoupen JUDr. Jiřím Staňkem, advokátem se sídlem Žerotínovo náměstí 8, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2011, č. j. 58 A 32/2010 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce: M. G. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2011, č. j. 58 A 32/2010 – 23, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 31. 1. 2011, č. j. 58 A 32/2010 – 23, zamítl jako nedůvodnou žalobu M. G., kterou se domáhal přezkoumánání a zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 15. 3. 2010, č. j. KUOK/11241/2010, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel, ze dne 1. 12. 2009, č. j. SmOI/AŘMV/2/1779/2009/Kašp., jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 2, zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o přestupcích“), za jehož spáchání mu byla uložena pokuta ve výši 5500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí, jakož i

povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč. Krajský soud vyšel při svém rozhodování z toho, že se žalobce dopustil uvedeného přestupku tím, že dne 1. 4. 2009 v 20.25 hod, na silnici I. třídy R/46, na 30 kilometru, v katastru obce Prostějov, ve směru jízdy na Olomouc, při řízení motorového vozidla tovární značky BMW, RZ: 3M7 0212 překročil o 60km/h nejvyšší dovolenou rychlost na silnici pro motorová vozidla mimo obec, stanovenou na 130km/h, neboť mu v měřeném úseku při současném zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši +/-3%, byla naměřena nejnižší skutečná rychlost 190 km/h. Krajský soud neshledal opodstatněnou výtku, že žalobci byla rychlost změřena přístrojem (silničním radarovým rychloměrem POLCAM PC2006), který nebyl řádně ověřen (kalibrován) a proto jde o nezákonný důkaz. Z ověřovacího listu ze dne 21. 11. 2008, č. 239/08, obsaženého ve spise, je zřejmé, že tento ověřovací list byl platný od 25. 11. 2008 do 24. 11. 2009. Pokud tedy bylo měření provedeno dne 1. 4. 2009, tak bylo provedeno ověřeným rychloměrem. Neopodstatněná je též výtka, že měření rychlosti měřidlem POLCAM je neprůkazné a proto záznam z tohoto měřícího zařízení nemůže obstát jako důkaz. Rozhodující je však to, že uvedené měřící zařízení bylo ve správním řízení jednoznačně identifikováno tak, že ho nebylo možno zaměnit s jiným (bylo zkoušeno na konkrétním vozidle Passat R36). Pokud pak žalobce uvažuje o možném pohybu měřícího zařízení mezi různými vozidly, jde o pouhou spekulaci. Žalobce toto své tvrzení ani blíže nekonkretizuje a neuvádí k němu žádné důkazy. Ostatně s touto odvolací námitkou se žalovaný dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí. V tomto rozhodnutí poukázal především na to, že vznesená námitka je vyvrácena ověřovacím listem č. 239/08 a záznamem na CD nosiči, kde je v pravé dolní části obrazovky uvedeno výrobní číslo měřící části měřidla 1240PL, které je shodné s číslem měřidla uvedeného v ověřovacím listu. S tímto názorem žalovaného se krajský soud bezezbytku shoduje. Neopodstatněná je i výtka nezákonnosti provedených výslechů svědků K. a B. Úřední záznam policisty Kunce ze dne 1. 4. 2009 byl sice proveden (čten), ale nebylo tomu tak, jak namítá žalobce - tj. před konáním výpovědi a v přítomnosti uvedených svědků (záznam byl čten pouze v přítomnosti úřední osoby Mgr. Jitky Kašpárkové a zástupkyně žalobce Mgr. Marie Dřímalové). Krajský soud nepřisvědčil ani výtce žalobce, že se žalovaný řádně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami a že by proto jeho rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Nepřípadný je také poukaz žalobce na směrnici 75/443/EHS. Je tomu tak proto, že se tato směrnice netýká způsobu měření rychlosti vozidel měřidly používanými policejními vozy, ale rychloměrných zařízení vozidel, jimiž musí být vybavena všechna vozidla a jež měří jen a pouze rychlost tohoto vozidla v daném okamžiku. Pro posouzení ověření měřidla, jež bylo použito v této věci Policií České republiky pro změření rychlosti vozidla žalobce je ale nutné aplikovat nikoli uvedenou směrnici, ale vnitrostátní právní předpisy - zejm. vyhlášku č. 262/2000 Sb.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále také „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že není rozumný a logický jeho závěr o části námitek týkajících se zejména přenositelnosti měřícího zařízení v návaznosti na kompletnost celého rychloměru. Při ověření motorového vozidla, ve kterém měl být rychloměr v daném okamžiku umístěn, nebyla upevněna žádná registrační značka, jež dostatečně přesně identifikuje každé motorové vozidlo. Tvrzení krajského soudu nemůže

obstát. Výrobní číslo (na které je poukazováno) je do záznamu generováno prostřednictvím software, jenž je součástí tabletu - obrazovky s integrovaným počítačem. Je proto logické, že bude zobrazováno na jakémkoliv vozidle naprosto shodně. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ačkoliv byl žalovaný správní orgán - Krajský úřad Olomouckého kraje s kasační stížností M. G. řádně obeznámen, nepředestřel kasačnímu soudu žádné vyjádření.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesprávné posouzení právní otázky v řízení před krajským soudem, která měla konkrétně spočívat v tom, že měřící zařízení použité k změření rychlosti vozidla stěžovatele nemuselo být kompletní, mohlo s ním být manipulováno (přenášeno mezi vozidly), neboť údaje zobrazované na jeho displeji lze měnit prostřednictvím příslušného software.

Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že krajský soud neponechal stranou své pozornosti žádnou stěžovatelovu námitku.

Krajský soud k výtce o možné přenositelnosti měřícího zařízení, jejíž smysl spočíval ve zpochybnění a vyloučení záznamu z měřícího zařízení POLCAM jako důkazu o spáchání přestupku stěžovatelem, výslovně uvedl, že jde o pouhou spekulaci, která nebyla blíže stěžovatelem konkretizována a rozvedena, a nebyla ani opřena o žádné důkazy. Krajský soud se v tomto směru jednoznačně ztotožnil se stanoviskem žalovaného, tj. že tuto námitku manipulace s měřícím zařízením jednoznačně vyvrací důkazy - ověřovací list č. 239/08 a záznam na CD nosiči dat.

Vyslovenému závěru nelze ničeho vytknout.

Je naopak zcela logické, byť je stěžovatel přesvědčen o opaku, pokud na záznamu z měřícího zařízení (tabletu - obrazovce) není zaznamenána registrační značka příslušného vozidla Policie České republiky. Pokud by tomu tak mělo být, musel by být záznam pořízen přístrojem umístěným vně vozidla (za jeho obrysy), neboť by nebyl sto současně zaznamenat registrační značku policejního vozu a současně zaznamenat vozidlo stěžovatele. Pokud pak stěžovatel považuje za nutné, aby byla registrační značka zobrazena na obrazovce měřícího zařízení, ani tato okolnost není rozhodná k posouzení záznamu z měřícího zařízení, jako hodnověrného důkazu. Zde se stěžovatel na jedné straně sám domáhá toho, co na druhé straně tomuto důkazu vytýká. Aby tomu tak mohlo být, musela by být požadovaná registrační značka do měřícího zařízení také zadána pomocí příslušného software. Pro posouzení věrohodnosti důkazu záznamem z měřícího zařízení jednoznačně postačí, jak správně uvedl již krajský soud i žalovaný, že toto měřící zařízení bylo ve správním řízení jednoznačně identifikováno, že bylo řádně schváleno a ověřeno ve smyslu vyhlášky č. 262/2000 Sb. O tom svědčí důkaz obsažený ve správním spise - ověřovací list č. 239/08 ze dne 25. 11. 2008. Z něho totiž vyplývá, že právě tímto zařízením

byla změřena rychlost vozidla stěžovatele. Zcela tedy postačí, bylo-li doloženo, že toto měřící zařízení bylo zkoušeno na příslušném vozidle, v němž došlo ke změření rychlosti stěžovatele na příslušné pozemní komunikaci.

Neobstojí ani hypotéza stěžovatele, že s údaji na měřidle mohlo být manipulováno za použití příslušného software. Je tomu tak proto, že správní soud rozhoduje na základě důkazů a nikoliv domněnek účastníků řízení. Jelikož o případné úpravě údajů na záznamu z měřícího zařízení a o pohybu tohoto zařízení mezi vozidly stěžovatel nepředložil žádný důkaz, ani tomu nesvědčí obsah spisu, je tato výtka lichá. Krajský soud ji proto po právu posoudil jako nedůvodnou.

Bylo-li tedy prokázáno, že to byl stěžovatel, kdo porušil dopravní předpisy shora popsaným způsobem, musel tak činit s vědomím důsledků, které pro něj z tohoto porušení předpisů vyplývají. Takovým důsledkem je pak třeba rozumět zejména vznik odpovědnosti za přestupek podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích. Obstojí proto právní závěr krajského soudu, že stěžovateli bylo po právu kladeno za vinu spáchání přestupku, že mu za něj byla v souladu se zákonem uložena i příslušná sankce a náhrada nákladů správního řízení.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost stěžovatele opodstatněnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec běžné činnosti spojené s kasačním řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu